

[Boligministeren.]

Københavns kommune, at der endnu findes sådanne ejendomme; det er i bemærkningerne oplyst, at 269 private ejendomme er omfattet af disse bestemmelser, og at den gennemsnitlige anskaffelsessum for disse ejendomme, hovedsagelig tofamilieshuse, er ca. 30.000 kr. Det ydede tilskud fra stat og kommune udgør godt 9.000 kr. i gennemsnit pr. hus. Det vil sige, at det samlede tilskud for de private ejendomme kan anslås til ca. 2,4 mill. kr., og hvis der for alle parcelhusene ønskes en afløsning, kan nettoindtægten altså anslås til mellem 4 og 5 mill. kr., alt efter som denne afløsning sker før eller efter 1. juli 1965.

Det ærede medlem hr. Arne Larsen mente, at man burde præcisere, at provenuet eller den indbetaling, der skulle finde sted, skal stilles til rådighed for det almennyttige byggeri. Det er helt klart, at det i sin tid var vilkårene for disse tilskud — det fremgår nemlig også af deklARATIONERNE — at provenuet af en tilbagebetaling skulle anvendes til almene boligformål, således som det også fremgår af lovforslagets bemærkninger, hvor der netop er peget på dette problem.

Jeg vil for en ordens skyld gerne sige, at ud over det beløb, jeg nævnte her, kan der være tale om lejligheder, der er i forenings-eje. Der foreligger ikke nogen opgørelse, for så vidt angår disse lejligheder, men hovedsagelig drejer det sig netop om ejendomme, der ejes af sociale boligsekskaber, som ikke har nogen fordel ved at frigøre sig fra tilskudsdeklarationen. Det er heller ikke på forhånd givet, at nogle af disse sekskaber i det hele taget vil benytte sig af denne adkomst. Det ved vi ikke noget om.

Jeg takker som sagt de ærede ordførere for den udtalte tilslutning. Lovforslaget er som nævnt ledsaget af udførlige bemærkninger, der givetvis kan give anledning til forskellige synspunkter. Disse vil naturligvis være egnet til drøftelse i et kommende udvalg, og jeg skal derfor afstå fra at gå ind i videre forhandling ved denne lejlighed. Jeg tilsiger naturligvis min medvirken i det kommende udvalgsarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning

Axel Ivan Pedersen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om at stille en permanent dansk militær beredskabsstyrke til rådighed for De Forenede Nationer.

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XV) findes i tillæg A. sp. 1821, fremsættelsen i tidenden sp. 3918).

Sagen sattes til forhandling.

Søgaard: Med dette forslag til folketingsbeslutning, som den højtærede forsvarsminister har fremsat, tages endnu et skridt i retning af at give De Forenede Nationer den fornødne mulighed for at løse fredens problemer. Mit parti er vel vidende om, at der er lang vej igen, inden FN bliver det organ, hvorpå verdens fred og sikkerhed kan bygges videre, men for hvert lille skridt, som vi tager i denne retning, vil den stræben, vi alle har i retning af at skabe fred og sikkerhed for alle mennesker og nationer, få bedre betingelser og samtidig gøre krigens og usikkerhedens muligheder mindre.

Ved denne lejlighed er det vel naturligt at lade tankerne gå tilbage til det gamle Folkenes Forbund, som oprettedes i 1920. Efter den første verdenskrigs ragnarok oprettedes dette forbund af stater i håbet og troen på, at fremtidige konflikter kunne afgøres ved parlamentarisk forhandling. I nogle år syntes dette jo også at passe, men det var vel også i lyset af en udmattet, krigshærgnet verden, at denne forhandlings-teknik mellem nationerne vandt tilslutning. Ingen stater som sådan drømte vel om at starte nye krige, og alt syntes altså såre vel, men der gik jo ikke så lang tid, så opstod diktatorerne forskellige steder i verden og med dem igen usikkerhed, småerobringer og mindre krige. Folkeforbundet kunne kun vedtage resolutioner, der fordømte disse ting, og samtidig henstille til staterne at